

til Formand af alle Grupper i Landstingsudvalget, uden at nogen har taget Forbehold. Man har fra alle Sider accepteret hans Valg, uden Indsigelse.

Dette gør selvfølgelig ogsaa, at Venstremænd ere noget mistænksomme overfor den Iver og Kraft og Styrke, hvormed man fra Regeringens og Regeringspartiets Side har ført denne Sag, og naar den tid omtalte Fører for de frikonservative deroppe udtalte, at han ønskede, at Vælgerne bleve spurgt endnu en Gang først, saa svarede den ærede Konseilspræsident, at han fandt ikke dette Ønske ubegrundet, ogsaa her foreligger en tydelig Indrømmelse af, at man i dette Øjeblik ikke ønskede den Sag fremmet, man vilde først have Sagen frem paa Valgtribunerne endnu en Gang. Jeg forstaaer ikke dette Standpunkt. For mig staaer det saaledes, at Vælgerne Gang paa Gang have givet deres Tilslutning til denne Sag. For mig staaer det saadan, at naar det gælder Spørgsmaalet om almindelig politisk og kommunal Valgret, er der ingen Tvivl hos Vælgerne, de have altid vidst Vej. Dette Tings Flertal sidder her i Kraft af den almindelige Valgret, og det nuværende Ministeriums Medlemmer ere baarne op til de Pladser, de i dette Øjeblik sidde inde med, af den almindelige Valgret, og saa mener man endda, at det er et begrundet Ønske af en Landstingsmand, at Vælgerne skulle spørges en Gang endnu, som om de ikke ofte nok vare spurgt og havde givet Svar klart og tydeligt. Det synes mig derfor næsten at være en Fornærmelse mod Vælgerne de Ord, som faldt fra den ærede Konseilspræsident, og de kunne kun bunde i den Antagelse, at Vælgerne ikke have været klare over dette Spørgsmaal før, eller ogsaa i det Haab, at de nu have faaet en anden Mening; anden Grund kan ikke foreligge til, at denne Udtalelse er falden.

Den Kraft og Styrke, som Indenrigsministeren taler om er lagt i Arbejdet for denne Sag, den kunne vi derfor ikke faa Øje paa. Jeg vil ikke mistænke den ærede Indenrigsminister for, at han ikke skulde være venlig stemt overfor Forslaget, men jeg antager, at der er stærkere Kræfter, som hindre ham i at lægge Kraft og Styrke i Arbejdet. I alt Fald skal jeg med Interesse imødesee de Oplysninger, der fremkomme fra Ministerbænken om, hvad der i denne Sag er gjort. Mig forekommer det, som om Regeringen i denne Sag som i andre vigtige Sager finder sig i, at Landstinget enten laver Lovforsla-

gene om i en fra Folketingets Affattelse afvigende Skikkelse, eller, naar det ikke konvenerer Landstinget at fremme Forslaget, sætter sig hen og ruger derover, saa Folketinget ikke ser det mere, saaledes som det er sket i denne Sag endogsaa i hele 3 Aar i Træk. Vi stille da i denne Sag, som for Folketingets Venstre og Oppositionen i denne Sal vedblivende er en Mærkesag, den Forespørgsel til Indenrigsministeren: „Hvad har Indenrigsministeren i indeværende Rigsdagssamling foretaget sig for at fremme Forslaget om Indførelse af almindelig kommunal Valgret, og hvad agter han yderligere at foretage?“, og vi imødesee med Interesse de Oplysninger, den ærede Indenrigsminister er i Stand til at give.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Det er jo en Forespørgsel af ret besynderlig Karakter, de ærede Forespørgere have stillet. Som ærede Medlemmer ville erindre, blev den ogsaa i sin Tid, da den blev stillet, hilst med almindelig Munterhed her i Tinget — man kunde næsten sige, at den druknede i Latter, og naar man ser hen til den ringe Opmærksomhed, der fra alle Sider blev vist Forespørgselen, medens den ærede Ordfører talte, kan man ikke antage, at der var sket nogen større Skade, om den var druknet i denne Latter. Sagen er jo nemlig, at alle vide, at denne Forespørgsel ikke saa meget er stillet for at faa det selvfølgelig Svar, som enhver af Forespørgerne maatte kende i Forvejen, men meget mere for at dække et Glemselens Slør over den unægtelig noget overraskende ringe Opmærksomhed, som de samme Medlemmer viste den almindelige kommunale Valgret, da de vare ved Udarbejdelsen af deres Forslag om de saakaldte „Skattelempelser“. Hvis dette ikke var den naturlige Forklaring til denne Forespørgsels Fremkomst, kunde man maaske ellers vente, at man her stod overfor et Forsøg paa at faa en ny Skik indført, der maaske kunde blive meget praktisk for dem, der mest af alt maatte ønske, at der ikke skulde komme noget ud af Rigsdagens Arbejde, eller at dette skulde opholdes saa meget som muligt. Thi med akkurat samme Mangel paa god og forstandig Mening, med hvilken denne Forespørgsel er stillet til mig, kunde man jo spørge *enhver* Minister om *ethvert* af hans Forslag: Hvad har Ministeren gjort, og hvad agter han at gøre til Fremme af sit eget Forslag?

Denne Forespørgsel falder jo i to Dele.